

sig at være mest formaalstjenlig for Gennemførelsen af en almindelig Folkeforsikring. Man har der ikke medtaget nogen særlig Alderdomspension. Man har beregnet, at hvis man skulde give en Alderdomspension for Mænd og Kvinder med en Aldersgrænse af 65 Aar, vilde der være et Antal af 150,386 Individuer. Hvis man vilde bestemme en Alderdomspension af 200 Kr., vilde det give 30,277,200 Kr. Men naar man erindrer, at det aarlige Præmiebeløb ifølge Kommissionens Forslag kun er godt og vel 9 Mill. Kr., saa er der selvfølgelig intet Forhold mellem, hvad der naas gennem Kommissionens Forslag, hvor alle ere betryggede i Tilfælde af intrædende Invaliditet, og saa en tænkt Alderdomspension for alle paa over 65 Aar, som vilde koste det 3-dobbelte. Man har beregnet, at hvis Alderdomspensionen var indskrænket til de ubemidlede paa 65 Aar og med under 300 Kr.s Indtægt — der vilde da være 63,641 — og man skulde give dem en Alderdomspension af 200 Kr., vilde det blive ca. 12 Mill. Kr. Og vilde man endelig sætte Aldersgrænsen til 75 Aar, vilde det blive 5,251,000 Kr. eller halvt saa meget som den gennemførte obligatoriske Forsikring.

Den norske parlamentariske Kommission foreslaar, som sagt, ikke noget Tilskud af Statskassen ud over dette, at Statskassen skal afholde alle Administrationsudgifter og garantere for Reserveciften; men det kan ikke nægtes, at man har været nødt til at gennemføre et noget vidtløftigt Apparat til Indkrævning af disse forskellige Præmier. Hvis man vilde tænke sig denne Tanke saadan nogenlunde i samme Skikkelse overført paa vore Forhold, saa vilde dens Gennemførelse sandsynligt kunde blive billigere end i Norge. Vi have jo adskillige Fortilfælde, som i nogen Maade kunne danne et Præcedens for, hvorledes ogsaa den Slags Præmier kunne opkræves. Vi have jo den obligatoriske Brandforsikring, hvis Præmier opkræves gennem Amtstuerne. Det var ikke umuligt at tænke sig, at Præmiebeløbene for den obligatoriske Folkeforsikring vilde kunne opkræves under en særlig Rubrik paa Kommunernes Skattelister, og der er en naturlig Forbindelse mellem denne Fremgangsmaade og Folkeforsikringen, idet det Beløb af 2½ Mill. Kr., som Kommunerne vilde komme til at spare, naar Alderdomsforsikringsbeløbene, som Kommunerne nu maa udrede, en Gang i Tidens Løb bortfaldd, bruges til Lettelse af Skatten i Almindelighed og muligt endog vil bevirke en saadan Ned-

gang, at man kunde tænke sig, at den eneste Skat, de fattigste i Samfundet kom til at yde, netop blev den Præmie, de maatte svare til deres Forsikringer. Imidlertid, dette er kun en Tanke, som jeg her tillader mig at udkaste til nærmere Overvejelse. Det er jo ikke umuligt, at der vil kunne findes mange andre Maader, hvorpaa dette Forhold kunde ordnes, saa at vi kunde spare at gennemføre et stort og vidtløftigt Apparat i den Anledning. Det forekommer mig, efter hvad jeg her har tilladt mig at udvikle, at gennem det Lovforslag, som de ærede Forslagsstillere have fremsat, ville vi ikke have nogen Udsigt til at naa ret langt frem. Jeg tror, som sagt, ikke, vi naa derhen, hvor vi skulde: at faa Selvhjælpstanken saaledes fremmet, at alle med en vis Del af deres Indtægter bleve forpligtede til at sikre deres egen Betyggelse i Tilfælde af Invaliditet. Og dette maa jo dog være Formaålet. — Vilde man indvende, at det jo er noget slemt noget med denne obligatoriske Forsikring, saa vil jeg dertil sige, at det ikke er saa ganske ukendt: hele Embædsstanden har jo denne Pligt, og alle Husejere have Pligt til at lade deres Huse brandforsikre, saa vi ere langt inde paa den tvungne Forsikring paa andre Omraader.

En anden Foranstaltning, som kan sættes i meget nær Forbindelse med Forsikringstanken i det hele, og faa betydelig Indflydelse paa Præmiebeløbenes Størrelse, kan jeg heller ikke undlade at antyde. Det er Oprettelse af Folkesanatorier til Bekæmpelse af den forfærdelige Tærings-syge, som jo er saa stærkt fremme i vor Tid, og som hærger værre end Pest og Kolera i gamle Dage, netop fordi den er saa snigende, og som da ganske særlig hærger de fattige Hjem, fordi de hygiejniske Forhold ere saa daarlige, og fordi de økonomiske Kaar der ere saa ringe. Det forekommer mig, at det kunde være rigtigt og vilde være rigtigt i Forbindelse med eller ved Siden af Gennemførelsen af Folkeforsikringen at tage Tanken om Folkesanatorier op, hvor Befolkningens syge da kunde henlægges mod en lille Betaling eller maaske endogsaa helt gratis, hvis Samfundet kunde faa Raad dertil. Vi have jo allerede Sanatorier herhjemme, og det Resultat, som skulde fremkomme ved disse Sanatoriets Virksomhed, skulde jo først og fremmest være dette, at det gav Bevis for, at denne slemme, hærgende Sygdom ikke var uhelbredelig, men kunde bekæmpes med Held. Og efter hvad det ser ud til, har man naaet det glædelige